

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **Ing. M. M.**, zastoupený Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou, sídlem Horní námětí 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti:** Česká průmyslová zdravotní pojišťovna, sídlem Jeremenkova 161/11, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. KUOK 74182/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 9. 12. 2025, č. j. 78 A 7/2024-80,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

### Odůvodnění:

#### I. Vymezení případu

[1] Komise pro projednávání přestupků statutárního města Olomouce rozhodnutím ze dne 11. 3. 2024, č. j. SMOL/089043/2024/OSC/PREST/Fri, shledala žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 22. 5. 2022 v době od 12:44 do 12:46 hodin v Olomouci na ulici P., na oplocené předzahrádce domu č. p. 35, po vzájemné slovní rozepři a poté, co odhrnul volně stojící pletivový plot výšky 180 cm a vstoupil ze své předzahrádky na předzahrádku H. S., jmenovanou chytil za vlasy, škubnul s ní a následně ji udeřil dlaní do oblasti pravého oka a poté se pokusil silným úchytem její pravé ruky tuto ruku vytočit, což se mu nepodařilo, protože se začala bránit. Tím žalobce H. S. způsobil podvrtnutí krční páteře, pohmoždění pravého předloktí s podkožním krevním výronem a podkožní krevní výron pravé paže.

Během incidentu byl H. S. také roztržen zlatý řetízek, čímž jí byla způsobena škoda ve výši 150 Kč. Tímto jednáním žalobce úmyslně jinému ublížil na zdraví. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč, povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, povinnost nahradit škodu poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) ve výši 10 220 Kč a povinnost nahradit škodu poškozené H. S. ve výši 150 Kč. Ve zbytku uplatněného nároku byla poškozená H. S. (dále jen „poškozená“) odkázána na příslušný soud.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Krajský soud uvedl, že v dané věci proti sobě od počátku stály dvě odlišné skutkové verze. Žalovaný podle krajského soudu řádně odůvodnil, proč se přiklonil k popisu skutku uvedenému v bodě [1] tohoto usnesení, a naopak odmítl žalobcovu verzi, dle které byl on napaden poškozenou, bránil se, vyhýbal se jejím úderům a strkáním se ji snažil vytlačit zpět na její pozemek. Krajský soud poukázal na to, že klíčovým důkazem byl vedle výpovědi poškozené znalecký posudek. Z něj bylo zjištěno, že příčinou vzniku pohmožděnin s podlitinami, pravděpodobně od prstů útočníka, bylo stisknutí předloktí nebo paže. K podvrtnutí krční páteře mohlo dojít jak v důsledku škubnutí za vlasy a úderem dlaní do obličeje (popis poškozené), tak v důsledku vzájemného postrkávání (popis žalobce). Dle znaleckého posudku poškozená byla k tomuto typu poranění náchylnější vlivem výrazného odvápnění krční páteře. Krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že ze znaleckého posudku nelze určit způsob vzniku poranění. Uvedl, že po posouzení jednotlivých důkazů (znalecký posudek, lékařské zprávy, žalobcova výpověď, výpověď poškozené a výpověď svědka) a jejich hodnocení ve vzájemné souvislosti správní orgány důvodně přisvědčily verzi poškozené. Správní orgány se dle krajského soudu také dostatečně věnovaly věrohodnosti svědka vzhledem k jeho manželskému poměru s poškozenou a případnému ovlivnění požitým alkoholem. K žalobní námitce, že správní orgány neprovedly znalecké posouzení žalobcova poranění, krajský soud uvedl, že jejich existenci a hodnocení žalovaný neopomněl. Krajský soud měl ve shodě s žalovaným za prokázané, že tato poranění vznikla v důsledku obranné reakce poškozené. Krajský soud dále dospěl k závěru, že způsob manipulace s pletivovým plotem byl pro naplnění skutkové podstaty daného přestupku vedlejší, proto se blíže této námitce nevěnoval. K namítanému neaplikování zásady *in dubio pro reo* krajský soud uvedl, že v posuzované věci byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností.

## II. Kasační stížnost a další vyjádření

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Má za to, že kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Dle stěžovatelova názoru nebyl v řízení zjištěn skutkový stav věci dostatečně a bez důvodných pochybností. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na znalecký posudek, který popisuje dvojí možnost vzniku podvrtnutí krční páteře poškozené. Poukazuje na to, že správní orgány a krajský soud nedostatečně odůvodnily, proč se přiklonily k verzi poškozené. V této části stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřekoumatelný. Stěžovatel dále spatřuje nesrovnalosti ve výpovědi manžela

pokračování

poškozené, a tedy má za to, že vzhledem k přetrvávajícím pochybnostem ohledně skutkového stavu bylo namístě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Dále stěžovatel namítá, že nebylo provedeno znalecké posouzení jeho poranění. Stěžovatel zdůrazňuje, že se již od počátku řízení brání tvrzením, že nebyl útočníkem, ale naopak tím, kdo byl napaden poškozenou. Důkaz o charakteru stěžovatelova poranění přitom mohl být významný pro posouzení verze, že to byl naopak on (nikoli poškozená), kdo jednal v sebeobraně. Dle stěžovatele se správní orgány a krajský soud nevypořádaly ani s jeho námitkami týkajícími se manipulace s pletivovým plotem.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu. Dle jeho názoru stěžovatel své námitky soustřeďuje zejména na to, že znalecký posudek nerozlišil, která z verzí poranění krční páteře poškozené je pravděpodobnější. K tomu žalovaný uvedl, že znalecký posudek pouze vymezuje hranice odborně možného mechanismu poranění, to však nevylučuje, že správní orgány a krajský soud na základě komplexně provedeného dokazování dospějí ke konkrétnímu skutkovému závěru. Rovněž charakter stěžovatelova poranění byl podle žalovaného rozumně vysvětlen jako následek obranného jednání poškozené. Proto bylo nadbytečné provádět v řízení další dokazování. Žalovaný nesouhlasí ani s namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Výhrady ohledně manipulace s plotem byly podle žalovaného též řádně vypořádány.

[6] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou, v níž zopakoval hlavní body své kasační argumentace.

[7] Osoba zúčastněná na řízení právo vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

### III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[9] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a uplatní se shodně na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhoduje specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Kasační stížnost je proto přijatelná v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále je kasační stížnost přijatelná rovněž v případech zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[10] Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud v souladu s konstantní judikaturou uvádí, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při jejich hodnocení a proč pokládal stěžovatelovy námitky za nedůvodné (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu

ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). V daném případě Nejvyšší správní soud namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku neshledal. Závěry vyslovené krajským soudem jsou řádně odůvodněné, logické a dostatečně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele.

[11] K věci samé pak krajský soud v souladu s právní úpravou a judikaturou správně zdůraznil, že v řízení o přestupku musí správní orgán postupovat tak, aby zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, bez ohledu na zvolený způsob obhajoby obviněného (usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS) a bez zřetele na to, zda se jedná o skutečnosti svědčící ve prospěch nebo v neprospěch obviněného (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 2 As 275/2020-35). Existuje-li rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání dopustil někdo jiný než obviněný z přestupku, resp. že se skutek vůbec nestal, nelze obviněného za přestupek postihnout (zásada *in dubio pro reo*, již se stěžovatel dovolává; viz např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). V posuzované věci krajský soud správně dovodil, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností.

[12] Krajský soud v této souvislosti správně vycházel z judikatury, dle které zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností nebrání skutečnost, že v dané věci proti sobě stojí dvě odlišné verze konfliktu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 6 As 329/2020-42). Samotný fakt, že oba aktéři sporného jednání (zde stěžovatel a poškozená) předestřeli rozdílnou verzi skutkového děje, neznamená, že správní orgán nemůže upřednostnit tu z verzí, která je na podkladě dalších důkazů tvořících ucelený řetězec jednoznačně věrohodnější (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2025, č. j. 7 As 110/2024-31, bod 10). V daném případě verze incidentu popsaná poškozenou má oporu v ostatních důkazech, které byly v řízení provedeny a které po jejich vyhodnocení vedly k závěru, že došlo k jednání shora popsaným způsobem, které naplnilo skutkovou podstatu přestupku; stěžovatelem popsané verzi skutku naopak charakter zranění poškozené neodpovídá.

[13] Pokud se jedná o stěžovatelův požadavek na doplnění dokazování stran posouzení jeho vlastního poranění, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede, a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví“ (rozsudek ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS). Rovněž krajský soud stěžovateli vysvětlil, proč nebylo nutné provádět v řízení další znalecké dokazování v situaci, kdy bylo prokázáno, že k poranění došlo v důsledku obranného jednání poškozené.

[14] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že je to především krajský soud, kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci,

pokračování

včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se krajský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že stěžovatel se vytýkaného přestupku dopustil.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů účastníků řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 83/2021-28). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[17] Osoba zúčastněná na řízení, která v řízení bránila své právo na náhradu škody vyplývající jí z rozhodnutí napadeného žalobou, by měla vůči neúspěšnému žalobci právo na náhradu řízení (§ 60 odst. 5 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Avšak vzhledem k tomu, že jí v řízení žádné náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková  
předsedkyně senátu